

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 62

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 63

2 marca 2020

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE) 2020/283 z dnia 18 lutego 2020 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do środków służących wzmocnieniu współpracy administracyjnej w celu zwalczania oszustw w dziedzinie VAT 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Rady (UE) 2020/284 z dnia 18 lutego 2020 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do wprowadzenia pewnych wymogów dla dostawców usług płatniczych 7
- ★ Dyrektywa Rady (UE) 2020/285 z dnia 18 lutego 2020 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw oraz rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do współpracy administracyjnej i wymiany informacji do celów monitorowania i prawidłowego stosowania procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw 13

II Akty o charakterze nieustawodawczym

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/286 z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na 63. sesji Komisji ds. Środków Odurzających w odniesieniu do dodania substancji do wykazu substancji w tabeli I załączonej do Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi 24

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/287 z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w odpowiednich komitetach Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych w odniesieniu do wniosków dotyczących modyfikacji regulaminów ONZ nr 10, 26, 28, 46, 48, 51, 55, 58, 59, 62, 79, 90, 106, 107, 110, 117, 121, 122, 128, 144, 148, 149, 150, 151 i 152, w odniesieniu do wniosków dotyczących modyfikacji ogólnych przepisów technicznych nr 3, 6 i 16, w odniesieniu do wniosku dotyczącego poprawek do wzajemnej ujednoliconej rezolucji R.E.5, a także w odniesieniu do wniosków dotyczących upoważnień do opracowania poprawek do ogólnych przepisów technicznych nr 6 oraz do opracowania nowych ogólnych przepisów technicznych w sprawie określania mocy pojazdu z napędem elektrycznym..... 26

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2020/283

z dnia 18 lutego 2020 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do środków służących wzmocnieniu współpracy administracyjnej w celu zwalczania oszustw w dziedzinie VAT

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 ⁽³⁾ ustanowiono między innymi przepisy dotyczące przechowywania i wymiany drogą elektroniczną określonych informacji w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT).
- (2) Rozwój handlu elektronicznego (zwanego dalej „e-handlem”) ułatwia transgraniczną sprzedaż towarów i świadczenie usług konsumentom końcowym w państwach członkowskich. W tym kontekście pojęcie „transgranicznego e-handlu” odnosi się do dostaw towarów lub świadczenia usług, w przypadku których VAT jest należny w jednym państwie członkowskim, lecz dostawca lub usługodawca mają siedzibę w innym państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim. Możliwości wynikające z e-handlu są jednak wykorzystywane przez nieuczciwe przedsiębiorstwa, mające siedzibę w państwie członkowskim, na terytorium trzecim albo w państwie trzecim, które uchylają się od obowiązków w zakresie VAT, aby uzyskać w nieuczciwy sposób przewagę rynkową. W przypadku gdy zastosowanie ma zasada opodatkowania w miejscu przeznaczenia, zważywszy że konsumenci nie podlegają obowiązkowi księgowym, państwa członkowskie konsumpcji potrzebują odpowiednich narzędzi w celu wykrywania i kontrolowania takich nieuczciwych przedsiębiorstw. Istotne jest zwalczanie transgranicznych oszustw w dziedzinie VAT spowodowanych nieuczciwym zachowaniem niektórych przedsiębiorstw w obszarze transgranicznego e-handlu.
- (3) Współpraca między organami podatkowymi państw członkowskich (zwanymi dalej „organami podatkowymi”) w celu zwalczania oszustw w dziedzinie VAT była dotąd zazwyczaj oparta na ewidencji prowadzonej przez przedsiębiorstwa bezpośrednio uczestniczące w transakcjach podlegających opodatkowaniu. W transgranicznych transakcjach dostaw towarów i świadczenia usług przez przedsiębiorstwa na rzecz konsumentów, które są typowe dla e-handlu, możliwe jest, że takie informacje nie są bezpośrednio dostępne. W związku z tym potrzebne są nowe narzędzia, aby umożliwić organom podatkowym skuteczne zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 17 grudnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 240 z 16.7.2019, s. 29.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

- (4) W przypadku zdecydowanej większości transgranicznych zakupów internetowych dokonywanych przez konsumentów w Unii płatności są realizowane za pośrednictwem dostawców usług płatniczych. Aby świadczyć usługi płatnicze, dostawca usług płatniczych dysponuje określonymi informacjami służącymi identyfikacji odbiorcy lub odbiorcy płatności transgranicznej oraz szczegółami dotyczącymi daty, kwoty i państwa członkowskiego pochodzenia płatności. Informacje takie są niezbędne organom podatkowym do wykonywania ich podstawowych zadań w zakresie wykrywania nieuczciwych przedsiębiorstw oraz określania zobowiązań z tytułu VAT w odniesieniu do transgranicznych transakcji dostaw towarów i świadczenia usług przez przedsiębiorstwa na rzecz konsumentów. W związku z tym konieczne i proporcjonalne jest udostępnianie państwom członkowskim informacji związanych z VAT będących w posiadaniu dostawców usług płatniczych oraz przechowywanie ich przez państwa członkowskie w krajowych systemach elektronicznych, a także przekazywanie ich do centralnego elektronicznego systemu informacji o płatnościach w celu wykrywania i zwalczania transgranicznych oszustw w dziedzinie VAT, w szczególności w odniesieniu do transakcji dostaw towarów i świadczenia usług przez przedsiębiorstwa na rzecz konsumentów.
- (5) Zapewnienie państwom członkowskim narzędzi w celu gromadzenia, przechowywania i przekazywania informacji dostarczonych przez dostawców usług płatniczych oraz udzielenie urzędnikom łącznikowym Eurofisc dostępu do tych informacji, gdy ma to związek z dochodzeniem w sprawie podejrzenia popełnienia oszustwa w dziedzinie VAT lub mającym na celu wykrycie oszustwa w dziedzinie VAT, jest zatem koniecznym i proporcjonalnym środkiem skutecznego zwalczania oszustw w dziedzinie VAT. Narzędzia te mają zasadnicze znaczenie, ponieważ organy podatkowe potrzebują tych informacji do celów kontroli VAT, aby chronić dochody publiczne, a także przedsiębiorstwa w państwach członkowskich działające zgodnie z prawem, co z kolei zapewnia ochronę zatrudnienia oraz obywateli Unii.
- (6) Ważne jest, aby przetwarzanie przez państwa członkowskie informacji dotyczących płatności było proporcjonalne do celu, jakim jest zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT. W związku z tym państwa członkowskie nie powinny gromadzić, przechowywać ani przekazywać informacji na temat konsumentów lub płatników oraz płatności, które prawdopodobnie nie są związane z działalnością gospodarczą.
- (7) Aby osiągnąć cel, jakim jest skuteczniejsze zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT, należy utworzyć centralny elektroniczny system informacji o płatnościach (zwany dalej „CESOP”), do którego państwa członkowskie przekazują informacje o płatnościach, które gromadzą i mogą przechowywać na poziomie krajowym. CESOP powinien służyć do przechowywania, agregowania i analizowania – w odniesieniu do poszczególnych odbiorców płatności – wszystkich przekazywanych przez państwa członkowskie informacji mających znaczenie dla VAT i dotyczących płatności. CESOP powinien umożliwiać pełny przegląd płatności otrzymanych przez odbiorców płatności od płatników znajdujących się w państwach członkowskich oraz udostępniać urzędnikom łącznikowym Eurofisc wyniki szczegółowych analiz informacji. CESOP powinien być w stanie rozpoznawać powtarzające się wpisy dotyczące tych samych płatności - na przykład ta sama płatność mogłaby zostać zgłoszona zarówno przez bank, jak i wydawcę karty danego płatnika - aby porządkować informacje otrzymywane od państw członkowskich, na przykład usuwać duplikaty i korygować błędy w danych itp., oraz powinien umożliwiać urzędnikom łącznikowym Eurofisc porównywanie danych o płatnościach z informacjami o VAT, które posiadają, kierować zapytania w celu prowadzenia dochodzeń w sprawie podejrzenia popełnienia oszustw w dziedzinie VAT lub w celu wykrywania oszustw w dziedzinie VAT, a także dodawać informacje uzupełniające.
- (8) Opodatkowanie stanowi ważny cel leżący w ogólnym interesie publicznym Unii i państw członkowskich, co zostało uznane w odniesieniu do ograniczeń, które mogą zostać nałożone na obowiązki i prawa przewidziane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽⁴⁾ oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽⁵⁾. Ograniczenia dotyczące praw do ochrony danych są konieczne ze względu na charakter i ilość informacji pochodzących od dostawców usług płatniczych oraz powinny opierać się na szczegółowych warunkach określonych w dyrektywie Rady (UE) 2020/284 ⁽⁶⁾. Ponieważ informacje dotyczące płatności są szczególnie wrażliwe, na wszystkich etapach przetwarzania danych należy jasno określić, kto jest administratorem lub podmiotem przetwarzającym zgodnie z rozporządzeniami (UE) 2016/679 i (UE) 2018/1725.
- (9) W związku z tym konieczne jest zastosowanie ograniczeń praw osób, których dane dotyczą, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 904/2010. Pełne zastosowanie praw i obowiązków osób, których dane dotyczą, poważnie naruszyłoby bowiem cel skutecznej walki z oszustwami w dziedzinie VAT i mogłoby pozwolić osobom, których dane dotyczą, na blokowanie trwających analiz i dochodzeń ze względu na ogromną ilość informacji przekazywanych przez dostawców usług płatniczych oraz na możliwość pojawienia się dużej liczby wniosków kierowanych przez osoby, których dane dotyczą, do państw członkowskich, Komisji lub państw członkowskich i Komisji jednocześnie. Zmniejszyłoby to zdolność organów podatkowych do realizacji celu niniejszego rozporządzenia poprzez utrudnianie zapytań, ana-

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2020/284 z dnia 18 lutego 2020 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do wprowadzenia pewnych wymogów dla dostawców usług płatniczych (zob. s. 7 niniejszego Dziennika Urzędowego).

liz, dochodzeń i procedur prowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W związku z tym, przy przetwarzaniu informacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinny mieć zastosowanie ograniczenia praw osób, których dane dotyczą. Celem zwalczania oszustw w dziedzinie VAT nie można osiągnąć za pomocą innych, mniej restrykcyjnych środków o równoważnej skuteczności.

- (10) Dostęp do informacji o płatnościach przechowywanych w CESOP powinni mieć jedynie urzędnicy łącznikowi Eurofisc i to wyłącznie w celu zwalczania oszustw w dziedzinie VAT. Poza ustalaniem wymiaru VAT, informacji tych można by używać do ustalania innych opłat, ceł i podatków, jak określono w rozporządzeniu (UE) nr 904/2010. Informacje te nie powinny być wykorzystywane do innych celów, na przykład do celów handlowych.
- (11) Przetwarzając informacje o płatnościach zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, każde państwo członkowskie powinno działać w granicach tego, co jest proporcjonalne i konieczne do celów dochodzeń w sprawie podejrzenia popełnienia oszustw w dziedzinie VAT lub celów celu wykrywania oszustw w dziedzinie VAT.
- (12) W celu ochrony praw i obowiązków wynikających z rozporządzenia (UE) 2016/679 ważne jest, aby informacje dotyczące płatności nie były wykorzystywane do automatycznego podejmowania decyzji w indywidualnych przypadkach i były w związku z tym zawsze weryfikowane poprzez odniesienie do innych informacji podatkowych dostępnych organom podatkowym.
- (13) Aby pomóc państwom członkowskim w zwalczaniu oszustw podatkowych oraz wykrywaniu ich sprawców, konieczne i proporcjonalne jest, aby dostawcy usług płatniczych przechowywali ewidencję informacji dotyczących odbiorców płatności oraz płatności związanych z usługami płatniczymi przez okres trzech lat kalendarzowych. Okres ten zapewnia państwu członkowskim wystarczająco dużo czasu na skuteczne prowadzenie kontroli oraz prowadzenie dochodzeń w sprawie podejrzenia popełnienia oszustw w dziedzinie VAT lub wykrywanie oszustw w dziedzinie VAT, a także jest proporcjonalny, biorąc pod uwagę ogromną ilość informacji o płatnościach oraz ich wrażliwość w kontekście ochrony danych osobowych.
- (14) Podczas gdy urzędnicy łącznikowi Eurofisc powinni mieć możliwość dostępu do informacji dotyczących płatności przechowywanych w CESOP w celu zwalczania oszustw związanych z VAT, należy akredytowane osoby z Komisji powinny mieć dostęp do tych informacji wyłącznie w celu opracowania i utrzymywania CESOP. Wszystkie osoby korzystające z dostępu do tych informacji są związane zasadami poufności określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 904/2010.
- (15) Ponieważ wdrożenie CESOP będzie wymagało nowych rozwiązań technologicznych, konieczne jest odroczenie stosowania niniejszego rozporządzenia, aby umożliwić państwom członkowskim i Komisji opracowanie tych technologii.
- (16) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do środków technicznych służących ustanowieniu i utrzymaniu CESOP, zadań Komisji w zakresie zarządzania CESOP pod względem technicznym, szczegółów technicznych gwarantujących połączenia i ogólną operacyjność między CESOP i krajowymi systemami elektronicznymi, elektronicznych standardowych formularzy służących do gromadzenia informacji od dostawców usług płatniczych, szczegółów technicznych i innych szczegółów dotyczących dostępu do informacji przez urzędników łącznikowych Eurofisc, praktycznych ustaleń dotyczących identyfikacji urzędników łącznikowych Eurofisc mających dostęp do CESOP, procedur umożliwiających przyjęcie odpowiednich technicznych i organizacyjnych środków bezpieczeństwa do celów opracowania i funkcjonowania CESOP, ról i obowiązków państw członkowskich i Komisji w odniesieniu do funkcji administratora i podmiotu przetwarzającego na mocy rozporządzeń (UE) 2016/679 i (UE) nr 2018/1725 oraz w odniesieniu do uzgodnień proceduralnych związanych z Eurofisc. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁷⁾.
- (17) Oszustwa w dziedzinie VAT są wspólnym problemem dla wszystkich państw członkowskich. Same państwa członkowskie nie dysponują informacjami niezbędnymi do zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów dotyczących VAT w transgranicznym e-handlu lub zwalczania oszustw w dziedzinie VAT w transgranicznym e-handlu. Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie w przypadku transgranicznego e-handlu, natomiast ze względu na rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (18) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawem do ochrony danych osobowych. W związku z tym niniejsze rozporządzenie ściśle ogranicza ilość danych osobowych, które mają być udostępniane państwom członkowskim. Przetwarzanie informacji o płatnościach zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinno odbywać się wyłącznie w celu zwalczania oszustw w dziedzinie VAT.
- (19) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 14 marca 2019 r. ⁽⁸⁾.
- (20) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 904/2010,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 904/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się litery w brzmieniu:

- „s) »dostawca usług płatniczych« oznacza którąkolwiek z kategorii dostawców usług płatniczych wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (*) lub osobę fizyczną lub prawną korzystającą ze zwolnienia zgodnie z art. 32 tej dyrektywy;
- t) »płatność« oznacza, z wyjątkiem wyłączeń przewidzianych w art. 3 dyrektywy (UE) 2015/2366, »transakcję płatniczą« zdefiniowaną w art. 4 pkt 5 tej dyrektywy lub »usługę przekazu pieniężnego« zdefiniowaną w art. 4 pkt 22 tej dyrektywy;
- u) »płatnik« oznacza »płatnika« zdefiniowanego w art. 4 pkt 8 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- v) »odbiorca płatności« oznacza »odbiorcę« zdefiniowanego w art. 4 pkt 9 dyrektywy (UE) 2015/2366.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).”;

2) w rozdziale V wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł rozdziału V otrzymuje brzmienie:

„GROMADZENIE, PRZECHOWYWANIE I WYMIANA OKREŚLONYCH INFORMACJI”;

b) przed art. 17 dodaje się nagłówek w brzmieniu:

„SEKCJA 1

Automatyczny dostęp do określonych informacji przechowywanych w krajowych systemach elektronicznych”;

c) po art. 24 dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 2

Centralny elektroniczny system informacji o płatnościach

Artykuł 24a

Komisja opracowuje, utrzymuje i prowadzi centralny elektroniczny system informacji o płatnościach (»CESOP«) oraz zarządza nim pod względem technicznym w celu prowadzenia dochodzeń w sprawie podejrzenia popełnienia oszustw w dziedzinie VAT lub w celu wykrywania oszustw w dziedzinie VAT.

Artykuł 24b

1. Każde państwo członkowskie gromadzi informacje na temat odbiorców płatności oraz płatności, o których mowa w art. 243b dyrektywy 2006/112/WE.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 140 z 16.4.2019, s. 4.

Każde państwo członkowskie gromadzi informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, od dostawców usług płatniczych:

- a) nie później niż do końca miesiąca następującego po upływie kwartału kalendarzowego, którego dotyczą informacje;
- b) za pomocą standardowego formularza elektronicznego.

2. Każde państwo członkowskie może przechowywać informacje zgromadzone zgodnie z ust. 1 w krajowym systemie elektronicznym.

3. Centralne biuro łącznikowe, łącznikowe organy administracyjne lub właściwi urzędnicy wyznaczeni przez właściwy organ każdego państwa członkowskiego przekazują informacje zgromadzone zgodnie z ust. 1 do CESOP nie później niż dziesiątego dnia drugiego miesiąca następującego po upływie kwartału kalendarzowego, którego informacje dotyczą.

Artykuł 24c

1. CESOP posiada następujące możliwości w odniesieniu do informacji przekazanych zgodnie z art. 24b ust. 3:

- a) przechowywanie informacji;
- b) agregowanie informacji w odniesieniu do każdego indywidualnego odbiorcy płatności;
- c) analizowanie przechowywanych informacji wraz z odnośnymi wybranymi informacjami przekazanymi lub zgromadzonymi na mocy niniejszego rozporządzenia;
- d) udostępnianie informacji, o których mowa w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu, urzędnikom łącznikowym Eurofisc, o których mowa w art. 36 ust. 1.

2. W CESOP przechowuje się informacje, o których mowa w ust. 1, przez okres nieprzekraczający pięciu lat od końca roku, w którym informacje zostały przekazane.

Artykuł 24d

Dostęp do CESOP jest udzielany wyłącznie urzędnikom łącznikowym Eurofisc, o których mowa w art. 36 ust. 1, posiadającym osobisty kod identyfikacyjny na potrzeby CESOP, oraz wyłącznie w związku z prowadzeniem dochodzenia w sprawie podejrzenia popełnienia oszustw w dziedzinie VAT lub w celu wykrywania oszustw w dziedzinie VAT.

Artykuł 24e

Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych następujące środki:

- a) środki techniczne służące ustanowieniu i utrzymaniu CESOP;
- b) zadania Komisji w zakresie zarządzania CESOP pod względem technicznym;
- c) szczegóły techniczne infrastruktury i narzędzi niezbędnych do zapewnienia połączenia i ogólnej operacyjności między CESOP i krajowymi systemami elektronicznymi, o których mowa w art. 24b;
- d) standardowe formularze elektroniczne, o których mowa w art. 24b ust. 1 akapit drugi lit. b);
- e) szczegóły techniczne i inne szczegóły dotyczące dostępu do informacji, o którym mowa w art. 24c ust. 1 lit. d);
- f) praktyczne ustalenia dotyczące identyfikacji urzędnika łącznikowego Eurofisc, o którym mowa w art. 36 ust. 1, który to urzędnik będzie miał dostęp do CESOP zgodnie z art. 24d;
- g) procedury, które Komisja ma stosować w każdym momencie, służące zapewnieniu stosowania odpowiednich technicznych i organizacyjnych środków bezpieczeństwa do celów opracowania i funkcjonowania CESOP;
- h) role i obowiązki państw członkowskich i Komisji w odniesieniu do funkcji administratora i podmiotu przetwarzającego na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (*) i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 (**).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.

Artykuł 24f

1. Koszty ustanowienia, funkcjonowania i utrzymania CESOP pokrywane są z budżetu ogólnego Unii. Koszty te obejmują koszty bezpiecznego połączenia między CESOP a krajowymi systemami elektronicznymi, o których mowa w art. 24b ust. 2, a także koszty usług niezbędnych do realizacji zadań wymienionych w art. 24c ust. 1.
2. Każde państwo członkowskie ponosi koszty wszelkich niezbędnych zmian w swoim krajowym systemie elektronicznym, o którym mowa w art. 24b ust. 2, oraz jest za nie odpowiedzialne.”;

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

3) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 37

1. Przewodniczący Eurofisc przedkłada roczne sprawozdanie z działalności w ramach wszystkich dziedzin roboczych Komitetowi, o którym mowa w art. 58 ust. 1. Sprawozdanie roczne zawiera co najmniej:

- a) łączną liczbę dostępu do CESOP;
- b) osiągnięte w związku z informacjami pozyskanymi i przetwarzanymi na podstawie art. 24d wyniki operacyjne urzędników łącznikowych Eurofisc;
- c) ocenę jakości danych przetwarzanych w ramach CESOP.

2. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych ustalenia proceduralne w odniesieniu do Eurofisc. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.”;

4) w art. 55 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Informacje, o których mowa w rozdziale V sekcja 2, wykorzystuje się wyłącznie do celów, o których mowa w ust. 1, oraz w przypadku gdy zostały zweryfikowane poprzez odniesienie do innych informacji podatkowych, którymi dysponują właściwe organy państw członkowskich.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2024 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 lutego 2020 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
Z. MARÍĆ

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY (UE) 2020/284

z dnia 18 lutego 2020 r.

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do wprowadzenia pewnych wymogów dla dostawców usług płatniczych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, a także mając na uwadze,

co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2006/112/WE ⁽³⁾ ustanawia ogólne obowiązki podatników w zakresie rozliczania podatku od wartości dodanej (VAT).
- (2) Rozwój handlu elektronicznego (zwanego dalej „e-handlem”) ułatwia transgraniczną sprzedaż towarów i świadczenie usług konsumentom końcowym w państwach członkowskich. W tym kontekście pojęcie „transgranicznego e-handlu” odnosi się do dostaw towarów lub świadczenia usług, z tytułu których VAT jest należny w jednym państwie członkowskim, lecz dostawca lub usługodawca mają siedzibę w innym państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim. Możliwości wynikające z e-handlu są jednak wykorzystywane przez nieuczciwe przedsiębiorstwa, które uchylają się od obowiązków w zakresie VAT, aby uzyskać w nieuczciwy sposób przewagę rynkową. W przypadku gdy zastosowanie ma zasada opodatkowania w miejscu przeznaczenia, zważywszy że konsumenci nie podlegają obowiązkowi księgowym, państwa członkowskie konsumpcji potrzebują odpowiednich narzędzi w celu wykrywania i kontrolowania takich nieuczciwych przedsiębiorstw. Istotne jest zwalczanie transgranicznych oszustw w dziedzinie VAT spowodowanych nieuczciwym zachowaniem niektórych przedsiębiorstw w obszarze transgranicznego e-handlu.
- (3) W przypadku zdecydowanej większości zakupów internetowych dokonywanych przez konsumentów w Unii płatności są realizowane za pośrednictwem dostawców usług płatniczych. Aby świadczyć usługi płatnicze, dostawca usług płatniczych dysponuje określonymi informacjami służącymi identyfikacji odbiorcy, lub odbiorcy płatności, oraz szczegółami dotyczącymi daty, kwoty i państwa członkowskiego pochodzenia płatności, a także tego, czy płatność inicjowana była w fizycznym lokalu akceptanta. Te szczegółowe informacje są szczególnie istotne w kontekście płatności transgranicznych, w przypadku których płatnik znajduje się w jednym państwie członkowskim, a odbiorca płatności – w innym państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim. Informacje takie są niezbędne organom podatkowym państw członkowskich (zwanym dalej „organami podatkowymi”) do wykonywania ich podstawowych zadań w zakresie wykrywania nieuczciwych przedsiębiorstw oraz kontroli zobowiązań z tytułu VAT. Konieczne jest zatem, aby dostawcy usług płatniczych udostępniali te informacje organom podatkowym, aby pomóc im w wykrywaniu i zwalczaniu transgranicznych oszustw w dziedzinie VAT.
- (4) Aby zwalczać oszustwa w dziedzinie VAT ważne jest, aby wymagać od dostawców usług płatniczych prowadzenia i zgłaszania wystarczająco szczegółowej ewidencji niektórych płatności transgranicznych, opartej na lokalizacji płatnika i lokalizacji odbiorcy płatności. W związku z tym niezbędne jest zdefiniowanie pojęć lokalizacji płatnika i lokalizacji odbiorcy płatności, a także określenie sposobów identyfikacji tych lokalizacji. Lokalizacja płatnika i odbiorcy płatności powinna pociągać za sobą obowiązek prowadzenia ewidencji i obowiązek sprawozdawczy jedynie w przypadku dostawców usług płatniczych z siedzibą w Unii i obowiązki te powinny pozostawać bez uszczerbku dla przepisów określonych w dyrektywie 2006/112/WE i rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011 ⁽⁴⁾ w odniesieniu do miejsca transakcji podlegającej opodatkowaniu.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 17 grudnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 240 z 16.7.2019, s. 33.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1).

- (5) Na podstawie już posiadanych informacji dostawcy usług płatniczych są w stanie zidentyfikować lokalizację odbiorcy płatności i płatnika w związku z usługami płatniczymi, które świadczą, wykorzystując identyfikator rachunku płatniczego płatnika lub odbiorcy płatności lub jakiegokolwiek inny identyfikator, który jednoznacznie identyfikuje płatnika lub odbiorcę płatności oraz podaje ich lokalizację. W przypadku gdy takie identyfikatory nie są dostępne, lokalizacja płatnika lub odbiorcy płatności powinna być określana za pomocą kodu identyfikacyjnego instytucji dostawcy usług płatniczych działającego w imieniu płatnika lub odbiorcy płatności, w sytuacjach gdy środki pieniężne są przekazywane odbiorcy płatności bez tworzenia jakiegokolwiek rachunku płatniczego w imieniu płatnika, gdy środki pieniężne nie są zapisywane na jakimkolwiek rachunku płatniczym płatnika lub gdy nie istnieje jakiegokolwiek inny identyfikator płatnika lub odbiorcy płatności.
- (6) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽⁵⁾ ważne jest, aby spoczywający na dostawcy usług płatniczych obowiązek przechowywania i przekazywania informacji w odniesieniu do płatności transgranicznej był proporcjonalny i ograniczał się do tego, co jest niezbędne państwu członkowskiemu do zwalczania oszustw w dziedzinie VAT. Ponadto w odniesieniu do płatnika należy przechowywać wyłącznie informację o jego lokalizacji. W odniesieniu do odbiorcy płatności i samej płatności dostawcy usług płatniczych powinni być zobowiązani do przechowywania i przekazywania organom podatkowym wyłącznie takich informacji, które są niezbędne organom podatkowym do wykrywania potencjalnych sprawców oszustw i do przeprowadzania kontroli podatkowych. Dlatego też dostawcy usług płatniczych powinni być zobowiązani do przechowywania ewidencji dotyczącej jedynie płatności transgranicznych, które mogą wskazywać na prowadzenie działalności gospodarczej. Wprowadzenie pułapu opartego na liczbie płatności otrzymanych przez odbiorcę płatności w trakcie kwartału kalendarzowego zapewniłoby wskazówkę, czy płatności te zostały otrzymane w ramach działalności gospodarczej, wykluczając w ten sposób płatności niemające charakteru handlowego. Osiągnięcie takiego pułapu nakładałoby na dostawcę usług płatniczych obowiązek prowadzenia ewidencji i obowiązek sprawozdawczy.
- (7) Możliwe jest, że w realizacji jednej płatności od płatnika do odbiorcy płatności uczestniczy szereg dostawców usług płatniczych. Ta jedna płatność może prowadzić do szeregu transferów środków pieniężnych między poszczególnymi dostawcami usług płatniczych. O ile nie ma zastosowania szczególne wyłączenie, wszyscy dostawcy usług płatniczych uczestniczący w danej płatności powinni mieć obowiązek prowadzenia ewidencji i obowiązek sprawozdawczy. Ta ewidencja i przekazywane dane powinny zawierać informacje o płatności od inicjującego ją płatnika na rzecz końcowego odbiorcy płatności, a nie o pośrednich transferach środków pieniężnych między dostawcami usług płatniczych.
- (8) Obowiązki w zakresie prowadzenia ewidencji i sprawozdawczości powinny mieć zastosowanie nie tylko w przypadku gdy dostawca usług płatniczych przekazuje środki pieniężne lub wydaje instrumenty płatnicze na rzecz płatnika, ale także w przypadku gdy dostawca usług płatniczych otrzymuje środki pieniężne lub rozlicza transakcje płatnicze w imieniu odbiorcy płatności.
- (9) Obowiązki określone w niniejszej dyrektywie nie powinny mieć zastosowania do dostawców usług płatniczych nieobjętych zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 ⁽⁶⁾. W związku z tym, w przypadku gdy dostawcy usług płatniczych odbiorcy płatności nie znajdują się w państwie członkowskiemu, obowiązek prowadzenia ewidencji i obowiązek sprawozdawczy w odniesieniu do płatności transgranicznej powinien spoczywać na dostawcach usług płatniczych płatnika. Z kolei, aby zapewnić proporcjonalność obowiązków w zakresie prowadzenia ewidencji i sprawozdawczości, w przypadku gdy dostawcy usług płatniczych zarówno płatnika, jak i odbiorcy płatności znajdują się w państwie członkowskiemu, ewidencja w tym zakresie powinna być prowadzona wyłącznie przez dostawców usług płatniczych odbiorcy płatności. Do celów wywiązywania się z obowiązków w zakresie prowadzenia ewidencji i sprawozdawczości, należy uznać, że dany dostawca usług płatniczych znajduje się w państwie członkowskiemu, gdy jego kod identyfikacyjny instytucji (BIC) lub unikatowy kod identyfikacyjny instytucji odnosi się do tego państwa członkowskiego.
- (10) Ze względu na znaczącą ilość informacji i ich wrażliwość w kontekście ochrony danych osobowych konieczne i proporcjonalne jest, aby dostawcy usług płatniczych przechowywali ewidencję dotyczącą płatności transgranicznych przez okres trzech lat kalendarzowych, aby pomóc państwom członkowskiemu w zwalczaniu oszustw w dziedzinie VAT oraz wykrywaniu ich sprawców. Okres ten zapewnia państwom członkowskiemu wystarczająco dużo czasu na skuteczne prowadzenie kontroli oraz prowadzenie dochodzeń w sprawie podejrzenia popełnienia oszustw w dziedzinie VAT lub wykrywanie oszustw w dziedzinie VAT.
- (11) Informacje, które mają być przechowywane przez dostawców usług płatniczych, powinny być gromadzone przez państwa członkowskie i wymieniane między nimi zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 904/2010 ⁽⁷⁾, w którym ustanowiono zasady współpracy administracyjnej i wymiany informacji w celu zwalczania oszustw w dziedzinie VAT.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

- (12) Oszustwa w dziedzinie VAT są wspólnym problemem dla wszystkich państw członkowskich, ale poszczególne państwa członkowskie nie dysponują informacjami niezbędnymi do zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów dotyczących VAT w transgranicznym e-handlu lub zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT w transgranicznym e-handlu. Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez poszczególne państwa członkowskie w przypadku istnienia elementu transgranicznego oraz z uwagi na potrzebę pozyskiwania informacji od innych państw członkowskich, natomiast ze względu na rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (13) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawem do ochrony danych osobowych. Informacje o płatnościach przechowywane i przekazywane zgodnie z niniejszą dyrektywą powinny być przetwarzane wyłącznie przez ekspertów organów podatkowych ds. zwalczania nadużyć finansowych w takim zakresie, w jakim jest to proporcjonalne i niezbędne do osiągnięcia celu niniejszej dyrektywy, a mianowicie zwalczania oszustw w dziedzinie VAT. Niniejsza dyrektywa nie narusza także przepisów określonych w rozporządzeniu (UE) 2016/679 oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽⁸⁾.
- (14) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał swoją opinię w dniu 14 marca 2019 r. ⁽⁹⁾
- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W tytule XI rozdział 4 dyrektywy 2006/112/WE dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 2a

Ogólne obowiązki dostawców usług płatniczych

Artykuł 243a

Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:

- 1) »dostawca usług płatniczych« oznacza którąkolwiek z kategorii dostawców usług płatniczych wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (*) lub osobę fizyczną lub prawną korzystającą ze zwolnienia zgodnie z art. 32 tej dyrektywy;
- 2) »usługa płatnicza« oznacza którąkolwiek działalność gospodarczą określoną w pkt 3–6 załącznika I do dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 3) »płatność« oznacza, z wyjątkiem wyłączeń przewidzianych w art. 3 dyrektywy (UE) 2015/2366, »transakcję płatniczą« zdefiniowaną w art. 4 pkt 5 tej dyrektywy lub »usługę przekazu pieniężnego« zdefiniowaną w art. 4 pkt 22 tej dyrektywy;
- 4) »płatnik« oznacza »płatnika« zdefiniowanego w art. 4 pkt 8 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 5) »odbiorca płatności« oznacza »odbiorcę« zdefiniowanego w art. 4 pkt 9 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 6) »państwo członkowskie pochodzenia« oznacza »państwo członkowskie pochodzenia« zdefiniowane w art. 4 pkt 1 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 7) »przyjmujące państwo członkowskie« oznacza »przyjmujące państwo członkowskie« zdefiniowane w art. 4 pkt 2 dyrektywy (UE) 2015/2366;

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽⁹⁾ Dz.U. C 140 z 16.4.2019, s. 4.

- 8) »rachunek płatniczy« oznacza »rachunek płatniczy« zdefiniowany w art. 4 pkt 12 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 9) »IBAN« oznacza »IBAN« zdefiniowany w art. 2 pkt 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 (**);
- 10) »BIC« oznacza »BIC« zdefiniowany w art. 2 pkt 16 rozporządzenia (UE) nr 260/2012.

Artykuł 243b

1. Aby osiągnąć cel w postaci zwalczania oszustw w dziedzinie VAT, państwa członkowskie wymagają od dostawców usług płatniczych, aby prowadzili wystarczająco szczegółową ewidencję odbiorców płatności i płatności w odniesieniu do usług płatniczych, które świadczą, za każdy kwartał kalendarzowy, aby umożliwić właściwym organom państw członkowskich prowadzenie kontroli dostaw towarów i świadczenia usług, które zgodnie z przepisami tytułu V uznaje się za mające miejsce w państwie członkowskim.

Wymóg, o którym mowa w akapicie pierwszym, ma zastosowanie wyłącznie do usług płatniczych świadczonych w odniesieniu do płatności transgranicznych. Płatność uznaje się za płatność transgraniczną w przypadku, gdy płatnik znajduje się w jednym państwie członkowskim, a odbiorca płatności znajduje się w innym państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim.

2. Wymóg, któremu podlega dostawca usług płatniczych na mocy ust. 1, ma zastosowanie w przypadku gdy w ciągu kwartału kalendarzowego dostawca usług płatniczych świadczy usługi płatnicze odpowiadające ponad 25 płatnościom transgranicznym na rzecz tego samego odbiorcy płatności.

Liczbę płatności transgranicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, oblicza się przez odniesienie do usług płatniczych świadczonych przez dostawcę usług płatniczych w podziale na poszczególne państwa członkowskie i poszczególne identyfikatory, o których mowa w art. 243c ust. 2. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych dysponuje informacją, że odbiorca płatności posiada większą liczbę identyfikatorów, obliczenia dokonuje się dla poszczególnych odbiorców płatności.

3. Wymóg określony w ust. 1 nie ma zastosowania do usług płatniczych świadczonych przez dostawców usług płatniczych płatnika w odniesieniu do jakiegokolwiek płatności, w przypadku której co najmniej jeden z dostawców usług płatniczych odbiorcy płatności znajduje się w państwie członkowskim, jak wskazuje BIC tego dostawcy usług płatniczych lub jakiegokolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych i jego lokalizację. Dostawcy usług płatniczych płatnika uwzględnia jednak te usługi płatnicze w obliczeniach, o których mowa w ust. 2.

4. W przypadku gdy do dostawców usług płatniczych zastosowanie ma wymóg określony w ust. 1, ewidencja:

- a) przechowywana jest przez dostawcę usług płatniczych w formie elektronicznej przez okres trzech lat kalendarzowych od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiła płatność;
- b) udostępniana jest zgodnie z art. 24b rozporządzenia (UE) nr 904/2010 państwu członkowskiemu pochodzenia dostawcy usług płatniczych lub przyjmującym państwu członkowskiemu, gdy dostawca usług płatniczych świadczy usługi płatnicze w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie pochodzenia.

Artykuł 243c

1. Do celów stosowania art. 243b ust. 1 akapit drugi oraz bez uszczerbku dla przepisów tytułu V uznaje się, że płatnik znajduje się w państwie członkowskim, któremu odpowiada:

- a) IBAN rachunku płatniczego płatnika lub jakiegokolwiek inny identyfikator, który jednoznacznie identyfikuje płatnika oraz podaje jego lokalizację lub, w przypadku braku takich identyfikatorów;
- b) BIC lub jakiegokolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych działającego w imieniu płatnika oraz podaje jego lokalizację.

2. Do celów stosowania art. 243b ust. 1 akapit drugi uznaje się, że odbiorca płatności znajduje się w państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim, któremu odpowiada:

- a) IBAN rachunku płatniczego odbiorcy płatności lub jakiegokolwiek inny identyfikator, który jednoznacznie identyfikuje odbiorcę płatności oraz podaje jego lokalizację lub, w przypadku braku takich identyfikatorów;
- b) BIC lub jakiegokolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych działającego w imieniu odbiorcy płatności oraz podaje jego lokalizację.

Artykuł 243d

1. Ewidencja, która ma być prowadzona przez dostawców usług płatniczych zgodnie z art. 243b, zawiera następujące informacje:

- a) BIC lub jakikolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych;
- b) imię i nazwisko lub nazwę odbiorcy płatności zgodnie z zapisem w ewidencji dostawcy usług płatniczych;
- c) jakikolwiek numer identyfikacyjny VAT lub inny krajowy numer identyfikacji podatkowej odbiorcy płatności, jeżeli jest dostępny;
- d) IBAN lub, jeżeli IBAN nie jest dostępny, jakikolwiek inny identyfikator, który jednoznacznie identyfikuje odbiorcę płatności oraz podaje jego lokalizację;
- e) BIC lub jakikolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych działającego w imieniu odbiorcy płatności oraz podaje jego lokalizację, w przypadku gdy odbiorca płatności otrzymuje środki pieniężne nie mając rachunku płatniczego;
- f) adres odbiorcy płatności, jeżeli jest dostępny, zgodnie z zapisem w ewidencji dostawcy usług płatniczych;
- g) szczegóły wszelkich płatności transgranicznych, o których mowa w art. 243b ust. 1;
- h) szczegóły wszelkich zwrotów płatności zidentyfikowanych jako odnoszące się do płatności transgranicznych, o których mowa w lit. g).

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. g) i h), zawierają następujące szczegóły:

- a) datę i godzinę dokonania płatności lub zwrotu płatności;
- b) kwotę i walutę płatności lub zwrotu płatności;
- c) państwo członkowskie pochodzenia płatności otrzymanej przez odbiorcę płatności lub w imieniu odbiorcy płatności, państwo członkowskie przeznaczenia zwrotu, stosownie do przypadku, oraz informacje wykorzystane do określenia miejsca pochodzenia lub przeznaczenia płatności lub zwrotu płatności zgodnie z art. 243c;
- d) wszelkie informacje, które jednoznacznie identyfikują płatność;
- e) w stosownych przypadkach informacje o tym, że płatność jest inicjowana w fizycznym lokalu akceptanta.”.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2023 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2024 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 lutego 2020 r.

W imieniu Rady
Z. MARIĆ
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY (UE) 2020/285**z dnia 18 lutego 2020 r.****zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw oraz rozporządzenie (UE) nr 904/2010 w odniesieniu do współpracy administracyjnej i wymiany informacji do celów monitorowania i prawidłowego stosowania procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinie Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2006/112/WE ⁽³⁾ zezwala państwom członkowskim na dalsze stosowanie procedur szczególnych dla małych przedsiębiorstw, zgodnie ze wspólnymi przepisami oraz z myślą o ściślejszej harmonizacji. Niemniej jednak przepisy te są przestarzałe i nie zmniejszają obciążeń małych przedsiębiorstw związanych z przestrzeganiem przepisów, ponieważ zostały zaprojektowane na potrzeby wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (VAT) opartego na opodatkowaniu w państwie członkowskim pochodzenia.
- (2) W planie działania w sprawie VAT Komisja zapowiedziała kompleksowy pakiet uproszczeń dla małych przedsiębiorstw, które mają na celu zmniejszenie ich obciążeń administracyjnych oraz pomoc w stworzeniu otoczenia fiskalnego sprzyjającego ich wzrostowi i rozwojowi handlu transgranicznego. Pakiet uproszczeń wymaga dokonania przeglądu procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, zgodnie z komunikatem w sprawie działań następczych w odniesieniu do planu działania w sprawie VAT. Przegląd procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw stanowi zatem istotny element pakietu reform określonych w planie działania w sprawie VAT.
- (3) Aby zająć się kwestią nieproporcjonalnego obciążenia związanego z przestrzeganiem przepisów, z którym borykają się zwolnione małe przedsiębiorstwa, powinny one mieć również dostęp do pewnych środków upraszczających.
- (4) Procedura szczególna dla małych przedsiębiorstw zezwala obecnie na przyznawanie zwolnienia jedynie przedsiębiorstwom mającym siedzibę w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny. Ma to negatywny wpływ na konkurencję w ramach rynku wewnętrznego w odniesieniu do przedsiębiorstw niemających siedziby w tym państwie członkowskim. W celu rozwiązania tego problemu oraz uniknięcia dalszych zakłóceń należy zezwolić na korzystanie ze zwolnienia również przez małe przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwach członkowskich innych niż to, w którym VAT jest należny.
- (5) W przypadku gdy podatnik jest objęty zwykłym systemem VAT w państwie członkowskim siedziby, ale korzysta ze zwolnienia z VAT dla małych przedsiębiorstw w innym państwie członkowskim, odliczenie podatku naliczonego powinno odzwierciedlać powiązanie z opodatkowanymi dostawami towarów lub świadczeniem usług dokonywanymi przez tego podatnika. A zatem w przypadku gdy tacy podatnicy nabywają w państwie członkowskim siedziby towary lub usługi, które są powiązane z dokonywanymi przez nich dostawami towarów lub świadczeniem usług zwolnionymi w innych państwach członkowskich, nie powinni oni mieć możliwości odliczenia naliczonego VAT.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 11 września 2018 r. oraz opinia z dnia 15 stycznia 2020 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 283 z 10.8.2018, s. 35.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

- (6) Małe przedsiębiorstwa mogą korzystać ze zwolnienia jedynie w przypadku, gdy ich roczny obrót znajduje się poniżej progu stosowanego przez państwo członkowskie, w którym VAT jest należny. Przy ustalaniu swojego progu państwa członkowskie powinny przestrzegać przepisów dotyczących progów określonych w dyrektywie 2006/112/WE. Przepisy te, których większość wprowadzono w 1977 r., nie są już odpowiednie.
- (7) Z myślą o uproszczeniu wiele państw członkowskich zostało tymczasowo upoważnionych do stosowania progu wyższego niż próg dozwolony na mocy dyrektywy 2006/112/WE. Ponieważ nie jest wskazane, aby kontynuować zmienianie zasad ogólnych poprzez stosowanie środków przyznaných na zasadzie odstępstwa, przepisy dotyczące progów powinny zostać uaktualnione.
- (8) Państwa członkowskie powinny móc ustalać krajowy próg zwolnienia na poziomie najlepiej odpowiadającym ich sytuacji gospodarczej i politycznej, z zastrzeżeniem górnego progu przewidzianego w niniejszej dyrektywie. W tym względzie należy uściślić, że w przypadku gdyby państwa członkowskie stosowały zróżnicowane progi w odniesieniu do różnych sektorów działalności gospodarczej, musiałyby to być oparte na obiektywnych kryteriach. W przypadku gdy podatnik kwalifikuje się do korzystania z więcej niż jednego progu sektorowego, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby taki podatnik miał możliwość zastosowania tylko jednego z tych progów. Powinny również zapewnić, aby ustalone przez nie progi nie wprowadzały rozróżnienia między podatnikami mającymi siedzibę i podatnikami niemającymi siedziby.
- (9) Na próg rocznego obrotu, który stanowi podstawę zwolnienia wprowadzonego w ramach procedury szczególnej ustanowionej niniejszą dyrektywą, składa się wyłącznie całkowita wartość dokonanych dostaw towarów i świadczonych usług przez dane małe przedsiębiorstwo w państwie członkowskim, w którym przyznaje się zwolnienie. Zakłócenia konkurencji mogłyby pojawić się w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo niemające siedziby w tym państwie członkowskim mogłoby korzystać z takiego zwolnienia niezależnie od obrotów, jakie generuje w innych państwach członkowskich. Aby ograniczyć takie zakłócenia konkurencji oraz zabezpieczyć dochody podatkowe, jedynie te przedsiębiorstwa, których roczny obrót w Unii znajduje się poniżej określonego progu powinny się kwalifikować do zwolnienia w państwie członkowskim, w którym nie mają siedziby. Przedsiębiorstwa, których obrót w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę, znajduje się poniżej progu krajowego, powinny mieć możliwość dalszego dokonywania zwolnionych dostaw towarów lub świadczenia usług w tym państwie członkowskim niezależnie od obrotu, jaki generują w innych państwach członkowskich nawet, jeżeli ich całkowity obrót przekracza próg obrotu w Unii.
- (10) Aby umożliwić skuteczną kontrolę stosowania zwolnienia oraz zapewnić państwom członkowskim dostęp do niezbędnych informacji, podatnicy, którzy chcą skorzystać ze zwolnienia w państwie członkowskim, w którym nie mają siedziby, powinni być zobowiązani do dokonania uprzedniego powiadomienia w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę. W celu uproszczenia i obniżenia kosztów przestrzegania przepisów tacy podatnicy powinni być zidentyfikowani za pomocą indywidualnego numeru identyfikacyjnego jedynie w państwie członkowskim siedziby. Numer ten może, ale nie musi, być indywidualnym numerem identyfikacyjnym VAT.
- (11) Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie i monitorowanie zwolnienia, a także terminowe przekazywanie informacji, należy wyraźnie określić obowiązki sprawozdawcze podatników korzystających ze zwolnienia w państwie członkowskim, w którym nie mają siedziby. Dzięki temu podatnicy przestrzegający przepisów mogliby zostać zwolnieni z takich obowiązków, a także z obowiązku rejestracji w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby. Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość wymagania – w przypadku gdy tacy niemający siedziby podatnicy nie wypełniają obowiązków sprawozdawczych, które zostały określone specjalnie dla nich – aby podatnicy ci wypełniali ogólne obowiązki w zakresie rejestracji do celów VAT i obowiązki sprawozdawcze określone w krajowych przepisach dotyczących VAT.
- (12) Aby uniknąć niespójności w obliczaniu rocznego obrotu w danym państwie członkowskim – stanowiącego punkt odniesienia do celów stosowania zwolnienia – oraz rocznego obrotu w Unii, należy określić elementy obrotu, które mają być brane pod uwagę.
- (13) Aby zapobiec obchodzeniu przepisów dotyczących zwolnienia dla małych przedsiębiorstw oraz utrzymać cel tego zwolnienia, podatnik – niezależnie od tego, czy ma siedzibę w państwie członkowskim przyznającym zwolnienie – nie powinien mieć możliwości korzystania z tego zwolnienia w przypadku, gdy krajowy próg określony w tych przepisach został przekroczony w poprzednim roku kalendarzowym. Z tych samych powodów podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim przyznającym zwolnienie nie powinien mieć możliwości korzystania z tego zwolnienia w przypadku, gdy w poprzednim roku kalendarzowym przekroczył próg rocznego obrotu w Unii.

- (14) Aby zapewnić stopniowe przechodzenie małych przedsiębiorstw od sytuacji, w której były one objęte zwolnieniem, do sytuacji, w której podlegają opodatkowaniu, podatnicy powinni mieć możliwość dalszego korzystania ze zwolnienia dla małych przedsiębiorstw przez ograniczony okres czasu w przypadku, gdy ich obrót nie przekracza krajowego progu zwolnienia o więcej niż określoną wielkość procentową tego progu. W związku z tym że poziomy stosowanych progów mogą być różne w poszczególnych państwach członkowskich, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyboru jednej z dwóch proponowanych wielkości procentowych, o ile zastosowanie danej wielkości procentowej nie prowadzi do sytuacji, w której obrót podatnika objętego zwolnieniem przekroczy pewną określoną kwotę. W przypadku gdy w trakcie danego roku kalendarzowego próg rocznego obrotu w Unii zostanie przekroczony, zwolnienie takie – ze względu na funkcję zabezpieczenia dochodów podatkowych, jaką pełni ten próg – powinno przestać mieć zastosowanie od tego momentu.
- (15) W przypadku gdy zwolnienie ma zastosowanie, małe przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnienia w państwie członkowskim siedziby powinny przynajmniej mieć możliwość dokonania rejestracji do celów VAT w określonym terminie. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedłużenia tego terminu w szczególnych przypadkach wymagających dogłębnej kontroli w celu zapobieżenia uchylaniu się od opodatkowania lub unikaniu opodatkowania.
- (16) Małe przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnienia w państwie członkowskim siedziby powinny co najmniej mieć możliwość stosowania uproszczonych obowiązków sprawozdawczych.
- (17) Oprócz przyznania zwolnienia z VAT procedury szczególne umożliwiają również stopniowe obniżanie podatku. Stopniowe obniżanie podatku powoduje utrudnienia i w niewielkim stopniu przyczynia się do zmniejszenia obciążeń małych przedsiębiorstw związanych z przestrzeganiem przepisów. Środek ten powinien zatem zostać wycofany.
- (18) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia podatnikom prawa wyboru pomiędzy ogólnym systemem VAT a procedurą szczególną dla małych przedsiębiorstw. W przypadku gdy dany podatnik korzysta z tego prawa, państwu członkowskiemu należy pozostawić możliwość ustanawiania szczegółowych przepisów i warunków dotyczących dokonywania takiego wyboru.
- (19) Niniejsza dyrektywa nie powinna pociągać za sobą nowych obowiązków dotyczących rejestracji lub sprawozdawczości dla małych przedsiębiorstw, które korzystają ze zwolnienia wyłącznie w państwie członkowskim siedziby.
- (20) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zmniejszenie obciążeń małych przedsiębiorstw związanych z przestrzeganiem przepisów, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (21) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽⁴⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (22) Aby zapewnić możliwość prawidłowego monitorowania stosowania środków upraszczających określonych w dyrektywie 2006/112/WE w zakresie procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, należy wprowadzić zmiany w rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 ⁽⁵⁾, tak aby właściwe organy państw członkowskich miały automatyczny dostęp do danych zbieranych od podatników korzystających ze zwolnienia z VAT dla małych przedsiębiorstw.
- (23) Aby zapewnić małym przedsiębiorstwom łatwy dostęp do przepisów dotyczących procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw w każdym państwie członkowskim, przepisy te należy opublikować na stronie internetowej Komisji.
- (24) Komitet Regionów wydał opinię w dniu 10 października 2018 r. ⁽⁶⁾
- (25) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE oraz rozporządzenie (UE) nr 904/2010,

⁽⁴⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

⁽⁶⁾ Dz.U. C 461 z 21.12.2018, s. 43.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 ust. 1 lit. b) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) przez podatnika działającego w takim charakterze lub przez osobę prawną niebędącą podatnikiem, w przypadku gdy sprzedawcą jest podatnik działający w takim charakterze, który nie kwalifikuje się do skorzystania ze zwolnienia dla małych przedsiębiorstw przewidzianego w art. 284 i który nie jest objęty zakresem stosowania art. 33 lub 36;”;
- 2) w art. 139 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Zwolnienie przewidziane w art. 138 ust. 1 nie ma zastosowania do dostaw towarów dokonywanych przez podatników korzystających, w państwie członkowskim, w którym dokonywana jest dostawa, ze zwolnienia dla małych przedsiębiorstw przewidzianego w art. 284.”;
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zwolnienie przewidziane w art. 138 ust. 2 lit. b) nie ma zastosowania do dostaw wyrobów podlegających akcyzie dokonywanych przez podatników korzystających, w państwie członkowskim, w którym dokonywana jest dostawa, ze zwolnienia dla małych przedsiębiorstw przewidzianego w art. 284.”;
- 3) w art. 167a wprowadza się następujące zmiany:
 - a) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie stosujące system fakultatywny, o którym mowa w akapicie pierwszym, ustalają dla podatników korzystających z tego systemu na ich terytorium próg na podstawie rocznego obrotu podatnika, obliczonego zgodnie z art. 288. Proóg ten nie może przekroczyć 2 000 000 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie krajowej.”;
 - b) uchyla się akapit trzeci;
- 4) art. 169 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) transakcji podatnika, innych niż te, które są zwolnione zgodnie z art. 284, związanych z działalnością, o której mowa w art. 9 ust. 1 akapit drugi, dokonywanych poza terytorium państwa członkowskiego, w którym podatek jest należny lub został zapłacony, w odniesieniu do których VAT podlegałby odliczeniu, gdyby transakcje te miały miejsce na terytorium tego państwa członkowskiego.”;
- 5) w art. 220a ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) kiedy podatnik korzysta ze zwolnienia dla małych przedsiębiorstw przewidzianego w art. 284.”;
- 6) w art. 270 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) całkowita roczna wartość, z wyłączeniem VAT, dokonywanych przez niego dostaw towarów i świadczenia usług nie przekracza o więcej niż 35 000 EUR lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej, kwoty obrotu rocznego stanowiącej punkt odniesienia dla podatników korzystających ze zwolnienia dla małych przedsiębiorstw przewidzianego w art. 284.”;
- 7) w art. 272 ust. 1 uchyla się lit. d);
- 8) w tytule XII rozdział 1 dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja -1

Definicja

Artykuł 280a

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

- 1) »roczny obrót w państwie członkowskim« oznacza całkowitą roczną wartość dostaw towarów i świadczenia usług, z wyłączeniem VAT, dokonanych przez podatnika na terytorium tego państwa członkowskiego w danym roku kalendarzowym;
- 2) »roczny obrót w Unii« oznacza całkowitą roczną wartość dostaw towarów i świadczenia usług, z wyłączeniem VAT, dokonanych przez podatnika na terytorium Wspólnoty w danym roku kalendarzowym.”;

9) w rozdziale 1 tytułu XII nagłówek sekcji 2 otrzymuje brzmienie:

„Zwolnienia”;

10) art. 282 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 282

Zwolnienia przewidziane w niniejszej sekcji mają zastosowanie do dostaw towarów i świadczenia usług dokonywanych przez małe przedsiębiorstwa.”;

11) w art. 283 ust. 1 uchyla się lit. c);

12) art. 284 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 284

1. Państwa członkowskie mogą zwolnić dostawy towarów i świadczenie usług dokonane na ich terytorium przez podatników mających siedzibę na ich terytorium, których roczny obrót w państwie członkowskim uzyskany z tytułu takich dostaw towarów i świadczenia usług nie przekracza progu ustalonego przez te państwa członkowskie na potrzeby stosowania tego zwolnienia. Próg ten nie może przekroczyć kwoty 85 000 EUR lub jej równowartości w walucie krajowej.

Państwa członkowskie mogą ustalić zróżnicowane progi dla poszczególnych sektorów działalności gospodarczej w oparciu o obiektywne kryteria. Żaden z tych progów nie może jednak przekroczyć progu wynoszącego 85 000 EUR lub jego równowartości w walucie krajowej.

Państwa członkowskie zapewniają, aby podatnicy kwalifikujący się do korzystania z więcej niż jednego progu sektorowego mogli stosować tylko jeden z tych progów.

Progi ustalone przez państwo członkowskie nie mogą wprowadzać rozróżnienia między podatnikami mającymi siedzibę i podatnikami niemającymi siedziby w tym państwie członkowskim.

2. Państwa członkowskie, które wprowadziły zwolnienie na mocy ust. 1, przyznają również to zwolnienie dostawom towarów i świadczeniu usług dokonywanym na ich terytorium przez podatników mających siedzibę w innym państwie członkowskim, o ile spełnione są następujące warunki:

- a) roczny obrót w Unii tego podatnika nie przekracza 100 000 EUR;
- b) wartość dostaw towarów i świadczenia usług w państwie członkowskim, w którym dany podatnik nie ma siedziby, nie przekracza progu zwolnienia mającego zastosowanie w tym państwie członkowskim w odniesieniu do podatników mających siedzibę w tym państwie członkowskim.

3. Niezależnie od art. 292b, aby podatnik mógł skorzystać ze zwolnienia w państwie członkowskim, w którym podatnik ten nie ma siedziby, musi on:

- a) dokonać uprzedniego powiadomienia w państwie członkowskim siedziby; oraz
- b) być zidentyfikowany na potrzeby stosowania zwolnienia za pomocą indywidualnego numeru jedynie w państwie członkowskim siedziby.

Państwa członkowskie mogą stosować indywidualny numer identyfikacyjny VAT już przydzielony podatnikowi w odniesieniu do obowiązków tego podatnika wynikających z systemu wewnętrznego lub stosować strukturę numeru VAT lub jakiegokolwiek innego numeru do celów identyfikacji, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b).

Indywidualny numer identyfikacyjny, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), zawiera sufiks »EX« lub sufiks »EX« dodaje się do tego numeru.

4. Podatnik z wyprzedzeniem – za pomocą aktualizacji uprzedniego powiadomienia – informuje państwo członkowskie siedziby o wszelkich zmianach w informacjach przedstawionych wcześniej zgodnie z ust. 3 akapit pierwszy, w tym o zamiarze skorzystania ze zwolnienia w państwie członkowskim lub państwach członkowskich innych niż wskazane w uprzednim powiadomieniu oraz o oświadczeniu o zaprzestaniu stosowania zwolnienia w państwie członkowskim lub państwach członkowskich, w których ten podatnik nie ma siedziby.

Zaprzestanie stosowania zwolnienia staje się skuteczne od pierwszego dnia następnego kwartału kalendarzowego po otrzymaniu informacji od podatnika lub, w przypadku gdy taką informację otrzymano w ostatnim miesiącu kwartału kalendarzowego – od pierwszego dnia drugiego miesiąca następnego kwartału kalendarzowego.

5. Zwolnienie ma zastosowanie w odniesieniu do państwa członkowskiego, w którym podatnik nie ma siedziby i w którym ten podatnik zamierza skorzystać ze zwolnienia zgodnie z:

- a) uprzednim powiadomieniem – od daty poinformowania podatnika o indywidualnym numerze identyfikacyjnym przez państwo członkowskie siedziby; lub
- b) aktualizacją uprzedniego powiadomienia – od daty potwierdzenia numeru podatnikowi przez państwo członkowskie siedziby, w związku ze zgłoszoną przez podatnika aktualizacją tego powiadomienia.

Data, o której mowa w akapicie pierwszym, nie może przypadać później niż w ciągu 35 dni roboczych następujących po otrzymaniu uprzedniego powiadomienia lub aktualizacji uprzedniego powiadomienia, o którym mowa w ust. 3 akapit pierwszy oraz w ust. 4 akapit pierwszy, z wyjątkiem szczególnych przypadków, gdy w celu zapobieżenia uchylaniu się od opodatkowania lub unikaniu opodatkowania państwa członkowskie mogą potrzebować dodatkowego czasu na przeprowadzenie niezbędnych kontroli.

6. Równowartość w walucie krajowej kwoty, o której mowa w niniejszym artykule, oblicza się poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny w dniu 18 stycznia 2018 r.;

13) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 284a

1. Uprzednie powiadomienie, o którym mowa w art. 284 ust. 3 akapit pierwszy lit. a), zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) nazwę (imię i nazwisko), działalność, formę prawną i adres podatnika;
- b) państwo lub państwa członkowskie, w których podatnik zamierza skorzystać ze zwolnienia;
- c) całkowitą wartość dostaw towarów i/lub świadczenia usług dokonanych w państwie członkowskim, w którym podatnik ma siedzibę, oraz w każdym z pozostałych państw członkowskich w poprzednim roku kalendarzowym;
- d) całkowitą wartość dostaw towarów i/lub świadczenia usług dokonanych w państwie członkowskim, w którym podatnik ma siedzibę, oraz w każdym z pozostałych państw członkowskich w bieżącym roku kalendarzowym przed dokonaniem powiadomienia.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu, muszą zostać podane za każdy poprzedni rok kalendarzowy należący do okresu, o którym mowa w art. 288a ust. 1 akapit pierwszy, w odniesieniu do każdego państwa członkowskiego, które stosuje przewidzianą w nim możliwość.

2. W przypadku gdy podatnik informuje państwo członkowskie siedziby zgodnie z art. 284 ust. 4 o tym, że zamierza skorzystać ze zwolnienia w państwie lub państwach członkowskich innych niż wskazane w uprzednim powiadomieniu, podatnik ten nie jest zobowiązany do przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, o ile informacje te zostały już ujęte w sprawozdaniach przedłożonych wcześniej na podstawie art. 284b.

Aktualizacja uprzedniego powiadomienia, o której mowa w akapicie pierwszym, zawiera indywidualny numer identyfikacyjny, o którym mowa w art. 284 ust. 3 lit. b).

Artykuł 284b

1. Podatnik korzystający ze zwolnienia przewidzianego w art. 284 ust. 1 w państwie członkowskim, w którym podatnik ten nie ma siedziby, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 284 ust. 3 i 4, za każdy kwartał kalendarzowy przedstawia państwu członkowskiemu siedziby następujące informacje, łącznie z przydzielonym mu indywidualnym numerem identyfikacyjnym, o którym mowa w art. 284 ust. 3 lit. b):

- a) całkowitą wartość dostaw towarów lub świadczenia usług dokonanych w danym kwartale kalendarzowym w państwie członkowskim siedziby lub wartość »0«, jeżeli nie dokonywał jakichkolwiek dostaw towarów lub świadczenia usług;
- b) całkowitą wartość dostaw towarów lub świadczenia usług dokonanych w danym kwartale kalendarzowym w każdym z państw członkowskich innym niż państwo członkowskie siedziby lub wartość »0«, jeżeli nie dokonywał jakichkolwiek dostaw towarów lub świadczenia usług.

2. Podatnik przekazuje informacje określone w ust. 1 w ciągu miesiąca od końca danego kwartału kalendarzowego.

3. W przypadku przekroczenia progu rocznego obrotu w Unii, o którym mowa w art. 284 ust. 2 lit. a), podatnik informuje o tym państwo członkowskie siedziby w ciągu 15 dni roboczych. Jednocześnie podatnik jest zobowiązany do przedstawienia wartości dostaw towarów i świadczenia usług, o których mowa w ust. 1, i które zostały dokonane od początku bieżącego kwartału kalendarzowego do dnia, w którym przekroczony został próg rocznego obrotu w Unii.

Artykuł 284c

1. Do celów art. 284a ust. 1 lit. c) i d) oraz art. 284b ust. 1 zastosowanie ma, co następuje:

- a) wartości obejmują kwoty wymienione w art. 288;
- b) wartości podaje się w euro;
- c) w przypadku gdy państwo członkowskie przyznające zwolnienie stosuje zróżnicowane progi, o których mowa w art. 284 ust. 1 akapit drugi, podatnik jest zobowiązany przedstawiać temu państwu członkowskiemu oddzielne informacje na temat całkowitej wartości dostaw towarów i/lub świadczenia usług w odniesieniu do każdego progu, który może mieć zastosowanie.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) państwa członkowskie, które nie przyjęły euro, mogą wymagać, aby wartości te były wyrażone w ich walutach krajowych. Jeżeli dostaw towarów lub świadczenia usług dokonano w innych walutach, podatnik stosuje kurs wymiany mający zastosowanie pierwszego dnia roku kalendarzowego. Przeliczeń dokonuje się zgodnie z kursem wymiany opublikowanym przez Europejski Bank Centralny na dany dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, stosując kurs wymiany z następnego dnia publikacji.

2. Państwo członkowskie siedziby może wymagać, aby informacje, o których mowa w art. 284 ust. 3 i 4 oraz art. 284b ust. 1 i 3, były przedkładane drogą elektroniczną na warunkach określonych przez to państwo członkowskie.

Artykuł 284d

1. Od podatnika korzystającego ze zwolnienia w państwie członkowskim, w którym podatnik ten nie ma siedziby, nie wymaga się, aby w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług objętych zwolnieniem w tym państwie członkowskim:

- a) był zarejestrowany do celów VAT zgodnie z art. 213 i 214;
- b) składał deklarację VAT zgodnie z art. 250.

2. Od podatnika korzystającego ze zwolnienia w państwie członkowskim siedziby i w każdym innym państwie członkowskim, w którym podatnik ten nie ma siedziby, nie wymaga się, aby w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług objętych zwolnieniem w państwie członkowskim siedziby składał on deklarację VAT zgodnie z art. 250.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, w przypadku gdy podatnik nie przestrzega przepisów przewidzianych w art. 284b, państwa członkowskie mogą wymagać, aby taki podatnik wypełniał obowiązki związane z VAT, takie jak obowiązki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 284e

Państwo członkowskie siedziby, niezwłocznie dezaktywuje numer identyfikacyjny, o którym mowa w art. 284 ust. 3 lit. b), albo – jeżeli podatnik w dalszym ciągu korzysta ze zwolnienia w innym państwie lub państwach członkowskich – dostosowuje informacje otrzymane na podstawie art. 284 ust. 3 i 4 w odniesieniu do danego państwa członkowskiego lub danych państw członkowskich w następujących przypadkach:

- a) gdy całkowita wartość dostaw towarów lub świadczenia usług zgłoszonych przez podatnika przekracza kwotę, o której mowa w art. 284 ust. 2 lit. a);
- b) gdy państwo członkowskie przyznające zwolnienie powiadomiło, że podatnik nie kwalifikuje się do skorzystania ze zwolnienia lub zwolnienie przestało mieć zastosowanie w tym państwie członkowskim;
- c) gdy podatnik poinformował o swojej decyzji o zaprzestaniu stosowania zwolnienia; lub
- d) gdy podatnik poinformował o zakończeniu swojej działalności lub w inny sposób można domniemywać, że jego działalność zakończyła się.”;

14) uchyla się art. 285, 286 i 287;

15) art. 288 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 288

1. Kwota rocznego obrotu stanowiąca punkt odniesienia dla zastosowania zwolnienia, o którym mowa w art. 284, obejmuje następujące kwoty, z wyłączeniem VAT:

- a) wartość dostaw towarów i świadczenia usług w zakresie, w jakim byłyby one opodatkowane, gdyby zostały dokonane przez podatnika nieobjętego zwolnieniem;

- b) wartość transakcji zwolnionych, z prawem do odliczenia VAT zapłaconego na poprzednim etapie, zgodnie z art. 110 lub 111 lub art. 125 ust. 1;
 - c) wartość transakcji zwolnionych zgodnie z art. 146–149 oraz art. 151, 152 i 153;
 - d) wartość transakcji zwolnionych zgodnie z art. 138, gdy zastosowanie ma zwolnienie przewidziane w tym artykule;
 - e) wartość transakcji związanych z nieruchomościami, transakcji finansowych, o których mowa w art. 135 ust. 1 lit. b)–g), oraz usług ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, chyba że transakcje te mają charakter transakcji pomocniczych.
2. Zbycia materialnych lub niematerialnych dóbr inwestycyjnych podatnika nie uwzględnia się do celów obliczania obrotu, o którym mowa w ust. 1.”;

16) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 288a

1. Podatnik, bez względu na to, czy ma siedzibę w państwie członkowskim przyznającym zwolnienie przewidziane w art. 284 ust. 1, nie może korzystać z tego zwolnienia w okresie jednego roku kalendarzowego, jeżeli w poprzednim roku kalendarzowym przekroczył próg określony zgodnie z tym ustępem. Państwo członkowskie przyznające zwolnienie może przedłużyć ten okres do dwóch lat kalendarzowych.

W przypadku gdy w trakcie roku kalendarzowego próg, o którym mowa w art. 284 ust. 1, zostaje przekroczony o:

- a) nie więcej niż 10 %, podatnik może dalej korzystać ze zwolnienia przewidzianego w art. 284 ust. 1 w trakcie tego roku kalendarzowego;
- b) więcej niż 10 %, od tego momentu zwolnienie przewidziane w art. 284 ust. 1 przestaje mieć zastosowanie.

Niezależnie od akapitu drugiego lit. a) i b) państwa członkowskie mogą określić pułap wynoszący 25 % lub zezwolić podatnikowi na dalsze korzystanie ze zwolnienia przewidzianego w art. 284 ust. 1 bez jakiegokolwiek pułapu w trakcie roku kalendarzowego, w którym próg został przekroczony. Stosowanie tego pułapu lub możliwości niestosowania jakiegokolwiek pułapu nie może jednak prowadzić do sytuacji, w której zwolnieniem zostaje objęty podatnik, którego obrót w państwie członkowskim przyznającym zwolnienie przekracza 100 000 EUR.

Na zasadzie odstępstwa od akapitów drugiego i trzeciego państwa członkowskie mogą postanowić o zaprzestaniu stosowania zwolnienia przewidzianego w art. 284 ust. 1 od momentu przekroczenia progu określonego zgodnie z tym ustępem.

2. Podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim przyznającym zwolnienie przewidziane w art. 284 ust. 1, nie może skorzystać z tego zwolnienia, jeżeli w poprzednim roku kalendarzowym przekroczył próg rocznego obrotu w Unii, o którym mowa w art. 284 ust. 2 lit. a).

W przypadku gdy w trakcie roku kalendarzowego próg rocznego obrotu w Unii, o którym mowa w art. 284 ust. 2 lit. a), zostaje przekroczony, od tego momentu zwolnienie przewidziane w art. 284 ust. 1 przyznane podatnikowi niemającemu siedziby w państwie członkowskim przyznającym zwolnienie przestaje mieć zastosowanie.

3. Równowartość w walucie krajowej kwoty, o której mowa w ust. 1, oblicza się poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego przez Europejski Bank Centralny w dniu 18 stycznia 2018 r.”;

17) w art. 290 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą ustanowić szczegółowe przepisy i warunki korzystania z tej możliwości.”;

18) uchyla się art. 291 i 292;

19) w tytule XII rozdział 1 dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 2a

Uproszczenie obowiązków dla zwolnionych małych przedsiębiorstw

Artykuł 292a

Do celów niniejszej sekcji »zwolnione małe przedsiębiorstwo« oznacza każdego podatnika korzystającego ze zwolnienia w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, jak przewidziano w art. 284 ust. 1 i 2.

Artykuł 292b

Bez uszczerbku dla art. 284 ust. 3, państwa członkowskie mogą zwolnić zwolnione małe przedsiębiorstwa mające siedzibę na ich terytorium, które korzystają ze zwolnienia tylko na tym terytorium, z obowiązku zgłaszania rozpoczęcia działalności zgodnie z art. 213 oraz identyfikacji za pomocą indywidualnego numeru zgodnie z art. 214, z wyjątkiem przypadków, gdy przedsiębiorstwa te dokonują transakcji objętych art. 214 lit. b), d) lub e).

W przypadku gdy możliwość, o której mowa w akapicie pierwszym, nie jest wykorzystywana, państwa członkowskie wprowadzają procedurę identyfikacji takich zwolnionych małych przedsiębiorstw za pomocą indywidualnego numeru. Procedura identyfikacyjna nie może trwać dłużej niż 15 dni roboczych, z wyjątkiem szczególnych przypadków, gdy w celu zapobieżenia uchylaniu się od opodatkowania lub unikaniu opodatkowania państwa członkowskie mogą potrzebować dodatkowego czasu na przeprowadzenie niezbędnych kontroli.

Artykuł 292c

Państwa członkowskie mogą zwolnić zwolnione małe przedsiębiorstwa, które mają siedzibę na ich terytorium i korzystają ze zwolnienia tylko na tym terytorium, z obowiązku składania deklaracji VAT określonego w art. 250.

W przypadku gdy możliwość, o której mowa w akapicie pierwszym, nie jest wykorzystywana, państwa członkowskie zezwalają takim zwolnionym małym przedsiębiorstwom na składanie uproszczonej deklaracji VAT, obejmującej okres jednego roku kalendarzowego. Zwolnione małe przedsiębiorstwa mogą jednak wybrać stosowanie okresu rozliczeniowego ustalonego zgodnie z art. 252.

Artykuł 292d

Państwa członkowskie mogą zwolnić zwolnione małe przedsiębiorstwa z niektórych lub wszystkich obowiązków, o których mowa w art. 217–271.”;

20) w tytule XII rozdział 1 uchyla się sekcję 3;

21) art. 314 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) innego podatnika, o ile dokonywana przez tego innego podatnika dostawa towarów objęta jest zwolnieniem dla małych przedsiębiorstw przewidzianym w art. 284 i obejmuje dobra inwestycyjne;”;

22) art. 334 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) innego podatnika, o ile dostawa towarów dokonywana przez tego podatnika na podstawie umowy, zgodnie z którą prowizja jest płacona od sprzedaży, jest objęta zwolnieniem dla małych przedsiębiorstw przewidzianym w art. 284 i obejmuje dobra inwestycyjne;”.

*Artykuł 2***Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 904/2010**

W rozporządzeniu (UE) nr 904/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„g) informacje, które gromadzi zgodnie z art. 284 ust. 3 i 4 oraz art. 284b dyrektywy 2006/112/WE.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegóły techniczne dotyczące zautomatyzowanego wniosku o informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.”;

2) w art. 21 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2b. W odniesieniu do informacji, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. g), udostępniane są przynajmniej następujące elementy:

a) indywidualne numery identyfikacyjne zwolnionych podatników wydane przez państwo członkowskie przekazujące informacje;

- b) nazwę (imię i nazwisko), działalność, formę prawną i adres zwolnionych podatników zidentyfikowanych za pomocą indywidualnego numeru identyfikacyjnego, o którym mowa w lit. a);
- c) państwo członkowskie lub państwa członkowskie, w których podatek korzysta ze zwolnienia;
- d) datę rozpoczęcia stosowania zwolnienia w odniesieniu do podatnika w państwie członkowskim lub państwach członkowskich;
- e) informacje, o których mowa w art. 284a ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i d) dyrektywy 2006/112/WE;
- f) całkowitą wartość dostaw towarów i/lub świadczenia usług, w podziale na kwartały kalendarzowe, dokonywanych przez poszczególnych podatników posiadających indywidualny numer identyfikacyjny, o którym mowa w lit. a), w państwie członkowskim, w którym podatnicy ci mają siedzibę;
- g) całkowitą wartość dostaw towarów i/lub świadczenia usług, w podziale na kwartały kalendarzowe, dokonywanych przez poszczególnych podatników posiadających indywidualny numer identyfikacyjny, o którym mowa w lit. a), w każdym z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym dany podatnik ma siedzibę;
- h) datę, w której roczny obrót w Unii danego podatnika przekroczył kwotę, o której mowa w art. 284 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE;
- i) datę, w której decyzja podatnika o dobrowolnym zaprzestaniu stosowania zwolnienia staje się skuteczna, oraz państwo członkowskie lub państwa członkowskie, w których takie zaprzestanie staje się skuteczne;
- j) datę zaprzestania działalności przez podatnika oraz państwo członkowskie lub państwa członkowskie, których to dotyczy.

Wartości, o których mowa w akapicie pierwszym lit. e)–g), podaje się osobno dla każdego progu, który może mieć zastosowanie, zgodnie z art. 284 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE.”;

- 3) w art. 31 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Każde państwo członkowskie przekazuje drogą elektroniczną potwierdzenie, że podatek, któremu przyznano indywidualny numer identyfikacyjny, o którym mowa w art. 284 ust. 3 dyrektywy 2006/112/WE, jest zwolnionym małym przedsiębiorstwem. Potwierdzenie to wyszczególnia państwo członkowskie lub państwa członkowskie, w których ten podatek korzysta ze zwolnienia.”;

- 4) art. 32 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie Komisja publikuje na swojej stronie internetowej szczegółowe przepisy zatwierdzone przez każde z państw członkowskich, które transponują art. 167a, tytuł XI rozdział 3 i tytuł XII rozdział 1 dyrektywy 2006/112/WE.”;

- 5) dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ Xa

PRZEPISY DOTYCZĄCE PROCEDURY SZCZEGÓLNEJ PRZEWIDZIANEJ W TYTULE XII ROZDZIAŁ 1 DYREKTYWY 2006/112/WE

Artykuł 37a

1. Państwo członkowskie siedziby drogą elektroniczną przekazuje właściwym organom państw członkowskich przyznających zwolnienie następujące informacje w ciągu 15 dni roboczych od daty uzyskania takich informacji:

- a) w odniesieniu do podatników, którzy dokonali uprzedniego powiadomienia lub przedstawili aktualizację powiadomienia, o których mowa w art. 284 ust. 3 lub 4 dyrektywy 2006/112/WE – informacje, o których mowa w art. 21 ust. 2b lit. a) i d) niniejszego rozporządzenia;
- b) w odniesieniu do podatników, których roczny obrót w Unii przekroczył kwotę określoną w art. 284 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE – informacje, o których mowa w art. 21 ust. 2b lit. a) i h) niniejszego rozporządzenia;
- c) w odniesieniu do podatników, którzy nie przestrzegają przepisów przewidzianych w art. 284b dyrektywy 2006/112/WE – informacja o takim braku przestrzegania przepisów oraz informacje, o których mowa w art. 21 ust. 2b lit. a) niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, za pomocą której informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mają być przedkładane. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.

Artykuł 37b

1. Państwo członkowskie, w którym podatnik dokonał uprzedniego powiadomienia lub późniejszej aktualizacji tego powiadomienia zgodnie z art. 284 ust. 3 lub 4 dyrektywy 2006/112/WE, oblicza – przed zidentyfikowaniem podatnika lub potwierdzeniem jego indywidualnego numeru identyfikacyjnego – na podstawie całkowitych wartości dostaw towarów lub świadczonych usług zgłoszonych przez podatnika, czy próg rocznego obrotu w Unii, o którym mowa w art. 284 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy, nie został przekroczony w bieżącym lub poprzednim roku kalendarzowym.
2. W terminie 15 dni roboczych od otrzymania informacji, o których mowa w art. 37a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, państwo członkowskie przyznające zwolnienie potwierdza drogą elektroniczną właściwym organom państwa członkowskiego siedziby, na podstawie całkowitych wartości dostaw towarów lub świadczonych usług zgłoszonych przez podatnika, że próg rocznego obrotu, o którym mowa w art. 284 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2006/112/WE, nie został przekroczony w bieżącym roku kalendarzowym oraz że warunki, o których mowa w art. 288a ust. 1 tej dyrektywy, zostały spełnione.
3. Państwo członkowskie przyznające zwolnienie bezzwłocznie powiadamia drogą elektroniczną właściwe organy państwa członkowskiego siedziby, o dacie, z którą podatnik przestał kwalifikować się do korzystania ze zwolnienia na mocy art. 288a ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE.
4. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, dotyczące przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 58 ust. 2.”.

Artykuł 3**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 31 grudnia 2024 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2025 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem art. 1 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 2 stosuje się od dnia 1 stycznia 2025 r.

Artykuł 5**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 lutego 2020 r.

W imieniu Rady
Z. MARIĆ
Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2020/286

z dnia 27 lutego 2020 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na 63. sesji Komisji ds. Środków Odurzających w odniesieniu do dodania substancji do wykazu substancji w tabeli I załączonej do Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z 1988 r. (zwana dalej „konwencją”) weszła w życie w dniu 11 listopada 1990 r. i została zawarta w imieniu Unii na mocy decyzji Rady 90/611/EWG ⁽¹⁾.
- (2) Zgodnie z art. 12 ust. 2–7 konwencji w tabelach załączonych do konwencji, w których wymienione są prekursorzy narkotyków, można dodawać kolejne substancje.
- (3) Na 63. sesji, która odbędzie się w dniach 2–6 marca 2020 r. w Wiedniu, Komisja ds. Środków Odurzających podejmie decyzję w sprawie dodania jednej substancji do tabeli I załączonej do konwencji.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie powinno zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komisji ds. Środków Odurzających, ponieważ decyzja taka będzie miała skutek prawny w Unii oraz będzie mogła w istotny sposób wywrzeć wpływ na treść prawa Unii, a mianowicie na rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 ⁽²⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾.
- (5) Z oceny Międzynarodowego Organu Kontroli Środków Odurzających wynika, że substancja alfa-acetylofenylooctan metylu (MAPA) jest często wykorzystywana do nielegalnej produkcji amfetaminy i metamfetaminy. Istnieją dowody na to, że wielkość i zakres nielegalnej produkcji tych środków odurzających i substancji psychotropowych stanowi poważny problem w zakresie zdrowia publicznego lub poważny problem społeczny, co uzasadnia objęcie alfa-acetylofenylooctanu metylu (MAPA) kontrolą międzynarodową. Nielegalna produkcja amfetaminy i metamfetaminy powoduje w Unii znaczące problemy związane ze zdrowiem publicznym oraz problemy społeczne. Incydenty związane z handlem alfa-acetylofenylooctanem metylu (MAPA) są coraz częstsze i dotyczą coraz większych ilości tej substancji, a zorganizowane grupy przestępcze w Unii nielegalnie wywożą amfetaminę i metamfetaminę do państw trzecich.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 90/611/EWG z dnia 22 października 1990 r. dotycząca podpisania w imieniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi (Dz. U. L 326 z 24.11.1990, s. 56).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Unią a państwami trzecimi (Dz.U. L 22 z 26.1.2005, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.U. L 47 z 18.2.2004, s. 1).

- (6) Stanowisko Unii powinno zostać wyrażone przez państwa członkowskie Unii będące członkami Komisji ds. Środków Odurzających,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na 63. sesji Komisji ds. Środków Odurzających, polega na dodaniu substancji alfa-acetylofenylooctan metylu (MAPA) do tabeli I załączonej do konwencji.

Artykuł 2

Stanowisko określone w art. 1 wyrażają państwa członkowskie Unii będące członkami Komisji ds. Środków Odurzających, działające wspólnie.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2020 r.

W imieniu Rady
D. HORVAT
Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2020/287**z dnia 27 lutego 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w odpowiednich komitetach Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych w odniesieniu do wniosków dotyczących modyfikacji regulaminów ONZ nr 10, 26, 28, 46, 48, 51, 55, 58, 59, 62, 79, 90, 106, 107, 110, 117, 121, 122, 128, 144, 148, 149, 150, 151 i 152, w odniesieniu do wniosków dotyczących modyfikacji ogólnych przepisów technicznych nr 3, 6 i 16, w odniesieniu do wniosku dotyczącego poprawek do wzajemnej ujednoliconej rezolucji R.E.5, a także w odniesieniu do wniosków dotyczących upoważnień do opracowania poprawek do ogólnych przepisów technicznych nr 6 oraz do opracowania nowych ogólnych przepisów technicznych w sprawie określania mocy pojazdu z napędem elektrycznym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady 97/836/WE ⁽¹⁾ Unia przystąpiła do Porozumienia Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych („EKG ONZ”) dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań (zwanego dalej „Zrewidowanym Porozumieniem z 1958 r.”). Zrewidowane Porozumienie z 1958 r. weszło w życie w dniu 24 marca 1998 r.
- (2) Decyzją Rady 2000/125/WE ⁽²⁾ Unia przystąpiła do Porozumienia dotyczącego ustanowienia ogólnych przepisów technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być montowane lub wykorzystywane w pojazdach kołowych (zwanego dalej „Porozumieniem Równoległym”). Porozumienie Równoległe weszło w życie w dniu 15 lutego 2000 r.
- (3) Zgodnie z art. 1 Zrewidowanego Porozumienia z 1958 r. i art. 6 Porozumienia Równoległego Światowe Forum EKG ONZ na rzecz Harmonizacji Przepisów Dotyczących Pojazdów (WP.29) może przyjąć, w stosownych przypadkach, wnioski dotyczące modyfikacji regulaminów ONZ przyjętych na mocy Zrewidowanego Porozumienia z 1958 r. (zwanych dalej „regulaminami ONZ”) nr 10, 26, 28, 46, 48, 51, 55, 58, 59, 62, 79, 90, 106, 107, 110, 117, 121, 122, 128, 144, 148, 149, 150, 151 i 152, wnioski dotyczące modyfikacji ogólnych przepisów technicznych (GTR) nr 3, 6 i 16, wniosek dotyczący poprawek do ujednoliconej rezolucji R.E.5, a także wnioski dotyczące upoważnień do opracowania poprawek do ogólnych przepisów technicznych nr 6 oraz do opracowania nowych ogólnych przepisów technicznych w sprawie określania mocy pojazdu z napędem elektrycznym (DEV).
- (4) Podczas 180. sesji Światowego Forum, która odbędzie się w dniach 10–12 marca 2020 r., WP.29 ma przyjąć powyższe akty w odniesieniu do przepisów administracyjnych i jednolitych wymagań technicznych dotyczących zharmonizowanych regulaminów technicznych ONZ oraz GTR dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być montowane lub wykorzystywane w pojazdach kołowych.
- (5) Należy ustalić stanowisko, jakie powinno zostać zajęte w imieniu Unii w ramach WP.29 w odniesieniu do przyjęcia wniosków dotyczących regulaminów ONZ, ponieważ regulaminy te będą wiążące dla Unii oraz mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii w dziedzinie homologacji typu pojazdów.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 97/836/WE z dnia 27 listopada 1997 r. w związku z przystąpieniem Wspólnoty Europejskiej do Porozumienia Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych, dotyczącego przyjęcia jednolitych wymagań technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymagań („Zrewidowane Porozumienie z 1958 r.”) (Dz.U. L 346 z 17.12.1997, s. 78).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2000/125/WE z dnia 31 stycznia 2000 r. dotycząca zawarcia Porozumienia dotyczącego ustanowienia ogólnych przepisów technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być montowane lub wykorzystywane w pojazdach kołowych („Porozumienie Równoległe”) (Dz.U. L 35 z 10.2.2000, s. 12).

- (6) Dyrektywą 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ zastąpiono systemy homologacji państw członkowskich unijną procedurą homologacji oraz ustanowiono zharmonizowane ramy obejmujące przepisy administracyjne i ogólne wymagania techniczne odnoszące się do wszystkich nowych pojazdów, układów, części i oddzielnych zespołów technicznych. Dyrektywą tą włączono regulaminy ONZ do unijnego systemu homologacji typu, jako wymagania dotyczące homologacji typu albo jako przepisy alternatywne wobec prawa Unii. Od czasu przyjęcia dyrektywy 2007/46/WE regulaminy ONZ w coraz większym stopniu są włączane do prawodawstwa Unii.
- (7) W świetle zdobytego doświadczenia i rozwoju technicznego wymagania odnoszące się do niektórych elementów lub cech objętych regulaminami ONZ nr 10, 26, 28, 46, 48, 51, 55, 58, 59, 62, 79, 90, 106, 107, 110, 117, 121, 122, 128, 144, 148, 149, 150, 151 i 152 muszą zostać zmienione lub uzupełnione. Ponadto należy zmodyfikować niektóre GTR nr 3, 6 i 16. Należy także przyjąć poprawki do ujednoliconej rezolucji R.E.5, wnioski dotyczące upoważnień do opracowania poprawek do ogólnych przepisów technicznych nr 6 oraz do opracowania nowych GTR w sprawie DEVP.
- (8) Dokument roboczy WP.29 ECE/TRANS/WP.29/2020/25 dotyczy wniosku w sprawie suplementu 2 do regulaminu ONZ nr 144 (systemy szybkiego powiadamiania o wypadku), który nie jest gotowy do poddania pod głosowanie w ramach WP.29.
- (9) Dokument roboczy WP.29 ECE/TRANS/WP.29/2020/2 dotyczy wniosku w sprawie suplementu 1 do serii poprawek 08 do regulaminu ONZ nr 9 (emisja hałasu z pojazdów trójkołowych). Biorąc pod uwagę, że Unia nie stosuje jednolitych przepisów regulaminu ONZ nr 9, nie jest konieczne ustalanie stanowiska Unii w odniesieniu do wniosku ECE/TRANS/WP.29/2020/2,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowiskiem, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach grupy WP.29 na jej 180. posiedzeniu, które odbędzie się w dniach 10–12 marca 2020 r., jest głosowanie za wnioskami wymienionymi w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Stanowiskiem, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach grupy WP.29 na jej 180. posiedzeniu, które odbędzie się w dniach 10–12 marca 2020 r., jest głosowanie przeciwko wnioskowi dotyczącemu suplementu 2 do regulaminu ONZ nr 144 (systemy szybkiego powiadamiania o wypadku, dokument roboczy ECE/TRANS/WP.29/2020/25).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lutego 2020 r.

W imieniu Rady
D. HORVAT
Przewodniczący

⁽³⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów („dyrektywa ramowa”) (Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

Nr regulaminu	Tytuł punktu porządku obrad	Numer referencyjny dokumentu ⁽¹⁾
10	Wniosek dotyczący suplementu 1 do serii poprawek 06 do regulaminu ONZ nr 10 (kompatybilność elektromagnetyczna)	ECE/TRANS/WP.29/2020/30
26	Wniosek dotyczący serii poprawek 04 do regulaminu ONZ nr 26 (wystające części zewnętrzne samochodów pasażerskich)	ECE/TRANS/WP.29/2020/26
26	Wniosek dotyczący suplementu 4 do serii poprawek 03 do regulaminu ONZ nr 26 (wystające części zewnętrzne samochodów pasażerskich)	ECE/TRANS/WP.29/2020/15
28	Wniosek dotyczący suplementu 6 do pierwotnej serii poprawek do regulaminu nr 28 (dźwiękowe urządzenie ostrzegawcze)	ECE/TRANS/WP.29/2020/3
46	Wniosek dotyczący suplementu 7 do serii poprawek 04 do regulaminu ONZ nr 46 (urządzenia widzenia pośredniego)	ECE/TRANS/WP.29/2020/16
46	Wniosek dotyczący suplementu 8 do serii poprawek 04 do regulaminu ONZ nr 46 (urządzenia widzenia pośredniego)	ECE/TRANS/WP.29/2020/17
48	Wniosek dotyczący nowej serii poprawek 07 do regulaminu ONZ nr 48 (instalacja urządzeń oświetleniowych i sygnalizacji świetlnej)	ECE/TRANS/WP.29/2020/36, WP.29-180-07
51	Wniosek dotyczący suplementu 6 do serii poprawek 03 do regulaminu ONZ nr 51 (emisje hałasu z pojazdów kategorii M i N)	ECE/TRANS/WP.29/2020/4
55	Wniosek dotyczący serii poprawek 02 do regulaminu ONZ nr 55 (sprzęgi mechaniczne)	ECE/TRANS/WP.29/2020/27
58	Wniosek dotyczący suplementu 1 do serii poprawek 03 do regulaminu ONZ nr 58 (urządzenia zabezpieczające przed wjechaniem pod tył pojazdu)	ECE/TRANS/WP.29/2020/19
59	Wniosek dotyczący nowej serii poprawek 03 do regulaminu ONZ nr 59 (zamienne układy tłumiące hałas)	ECE/TRANS/WP.29/2020/7
62	Wniosek dotyczący serii poprawek 01 do regulaminu ONZ nr 62 (urządzenia przeciwwłamaniowe do motorowerów i motocykli)	ECE/TRANS/WP.29/2020/28
79	Wniosek dotyczący suplementu 2 do serii poprawek 03 do regulaminu ONZ nr 79 (układy kierownicze)	ECE/TRANS/WP.29/2020/11
90	Wniosek dotyczący suplementu 5 do serii poprawek 02 do regulaminu ONZ nr 90 (zamienne części hamulcowe)	ECE/TRANS/WP.29/2020/8
106	Wniosek dotyczący suplementu 18 do pierwotnej serii poprawek do regulaminu ONZ nr 106 (opony do pojazdów rolniczych)	ECE/TRANS/WP.29/2020/5
107	Wniosek dotyczący suplementu 9 do serii poprawek 06 do regulaminu ONZ nr 107 (pojazdy kategorii M ₂ i M ₃)	ECE/TRANS/WP.29/2020/12

Nr regulaminu	Tytuł punktu porządku obrad	Numer referencyjny dokumentu (1)
107	Wniosek dotyczący suplementu 4 do serii poprawek 07 do regulaminu ONZ nr 107 (pojazdy kategorii M ₂ i M ₃)	ECE/TRANS/WP.29/2020/13
107	Wniosek dotyczący suplementu 3 do serii poprawek 08 do regulaminu ONZ nr 107 (pojazdy kategorii M ₂ i M ₃)	ECE/TRANS/WP.29/2020/14
110	Wniosek dotyczący suplementu 1 do serii poprawek 04 do regulaminu ONZ nr 110 (pojazdy zasilane CNG/LNG)	ECE/TRANS/WP.29/2020/20
110	Wniosek dotyczący suplementu 2 do serii poprawek 04 do regulaminu ONZ nr 110 (pojazdy zasilane CNG/LNG)	ECE/TRANS/WP.29/2020/21
117	Wniosek dotyczący suplementu 11 do serii poprawek 02 do regulaminu ONZ nr 117 (opór toczenia opony, hałas toczenia i przyczepność na mokrej nawierzchni)	ECE/TRANS/WP.29/2020/6
121	Wniosek dotyczący suplementu 4 do serii poprawek 01 do regulaminu ONZ nr 121 (oznaczenie urządzeń sterujących, kontrolek i wskaźników)	ECE/TRANS/WP.29/2020/22
122	Wniosek dotyczący suplementu 6 do regulaminu ONZ nr 122 (układy ogrzewania)	ECE/TRANS/WP.29/2020/23
128	Wniosek dotyczący suplementu 10 do pierwotnej wersji regulaminu ONZ nr 128	ECE/TRANS/WP.29/2020/31
144	Wniosek dotyczący suplementu 1 do regulaminu ONZ nr 144 (systemy szybkiego powiadamiania o wypadku)	ECE/TRANS/WP.29/2020/24
144	Wniosek dotyczący serii poprawek 01 do regulaminu ONZ nr 144 (systemy szybkiego powiadamiania o wypadku)	ECE/TRANS/WP.29/2020/29
148	Wniosek dotyczący suplementu 2 do pierwotnej wersji regulaminu ONZ nr 148 w sprawie urządzeń sygnalizacji świetlnej (LSD)	ECE/TRANS/WP.29/2020/32
149	Wniosek dotyczący suplementu 2 do pierwotnej wersji regulaminu ONZ nr 149 w sprawie urządzeń oświetlenia dróg (RID)	ECE/TRANS/WP.29/2020/33
150	Wniosek dotyczący suplementu 2 do pierwotnej wersji regulaminu ONZ nr 150 w sprawie urządzeń odblaskowych (RRD)	ECE/TRANS/WP.29/2020/34
151	Wniosek dotyczący suplementu 1 do regulaminu ONZ nr 151 (systemy informujące o martwym polu (BSIS))	ECE/TRANS/WP.29/2020/18, WP.29-180-05
152	Wniosek dotyczący suplementu 1 do regulaminu ONZ nr 152 (zaawansowany system hamowania awaryjnego do pojazdów kategorii M ₁ i N ₁)	ECE/TRANS/WP.29/2020/9
152	Wniosek dotyczący serii poprawek 01 do regulaminu ONZ nr 152 (zaawansowany system hamowania awaryjnego do pojazdów kategorii M ₁ i N ₁)	ECE/TRANS/WP.29/2020/10

(1) Wszystkie dokumenty, o których mowa w tabeli, są dostępne pod adresem: <http://www.unece.org/trans/main/wp29/wp29wgs/wp29gen/gen2020.html>.

GTR nr	Tytuł punktu porządku obrad	Numer referencyjny dokumentu
3	Wniosek dotyczący poprawki 4 do GTR nr 3 (hamowanie motocykli)	ECE/TRANS/WP.29/2020/47
	Wniosek dotyczący sprawozdania technicznego w sprawie poprawki 4 do GTR nr 3 (hamowanie motocykli)	ECE/TRANS/WP.29/2020/48
	Upoważnienie do opracowania poprawek do GTR nr 3	ECE/TRANS/WP.29/AC.3/47
6	Wniosek dotyczący poprawki 2 do GTR nr 6 (materiały oszklenia bezpiecznego)	ECE/TRANS/WP.29/2020/43
	Wniosek dotyczący sprawozdania technicznego w sprawie poprawki 2 do GTR nr 6 (materiały oszklenia bezpiecznego)	ECE/TRANS/WP.29/2020/44
	Upoważnienie do opracowania poprawek do GTR nr 6	ECE/TRANS/WP.29/AC.3/52
6	Wniosek dotyczący poprawki 3 do GTR nr 6 (materiały oszklenia bezpiecznego)	ECE/TRANS/WP.29/2020/45
	Wniosek dotyczący sprawozdania technicznego w sprawie poprawki 3 do GTR nr 6 (materiały oszklenia bezpiecznego)	ECE/TRANS/WP.29/2020/46
	Upoważnienie do opracowania poprawki do GTR nr 6	ECE/TRANS/WP.29/AC.3/52
16	Wniosek dotyczący poprawki 2 do GTR nr 16 (opony)	ECE/TRANS/WP.29/2020/41
	Wniosek dotyczący sprawozdania technicznego w sprawie poprawki 2 do GTR nr 16 (opony)	ECE/TRANS/WP.29/2020/42
	Upoważnienie do opracowania poprawek do GTR nr 16	ECE/TRANS/W- P.29/AC.3/48/Rev.1
Rezolucja nr	Tytuł punktu porządku obrad	Numer referencyjny dokumentu
R.E.5	Wniosek dotyczący poprawki 5 do ujednoliconej rezolucji w sprawie wspólnej specyfikacji kategorii źródeł światła (R.E.5)	ECE/TRANS/WP.29/2020/37
Różne	Tytuł punktu porządku obrad	Numer referencyjny dokumentu
	Upoważnienie do opracowania poprawek do GTR nr 6 (materiały oszklenia bezpiecznego)	ECE/TRANS/WP.29/AC.3/55
	Zmienione upoważnienie do opracowania nowych GTR w sprawie DEVP	ECE/TRANS/W- P.29/AC.3/53/Rev.1

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL